

Εν τζιύρης σου, συγχώρα του...

Εδίπλωσέν τα τζι' έφυνεν έσσω του για να πνάσει,
τζι' είπεν στον μάστρον το πρωίν, πριχού δουλειάν να πιάσει,
«εδούλεψα προχτές πολλά στον κούσπον τζιαι στο φκυάριν,
που τα χαράματα του φου, που ήλιον σε φεγγάριν».
Στο σπίτιν η γεναίκα του με την τζιοιλιάν στο στόμαν,
κατάβαρη, τον αρωτά,
ήντα 'ν' να δώκει στα μωρά
που τζιοίτουνταν ξυπόλητα τζιαι νηστικά στο χώμαν.

Θυμώννει τζιείνος σαν πελλός τζι' έπιασεν το ξινάρι
τζιαι φοερίζει την φτωσιήν ο χάρος 'ν' να την πάρει.

«Εγιώ λαώννουμαι», λαλεί, «σαν μισταρκός του κόσμου
τζιαι χάθηκεν που την δουλειάν ακόμα τζιαι το φως μου.
Σκάφτω λαούμια τζι' αυλατζιές στου πασανού το κτήμαν,
τζιαι δικιού 'μ μου μεροκάματον σειρόττερον που φτύμμαν.
Δρώννω, ξιδρώννω μόνος μου χωρίς παμόν κανέναν,
τζι' εσούνι εν μ' ακρώννεσαι,
καπάλιν αγκαστρώννεσαι,
τζι' ούτε κουτσιίν εν σκέφτεσαι τον ζάβαλλον εμέναν.

Λυπήθου πιον τα γρόνια μου τα λλία που μου μείναν
τζιαι μεν με κουκκουφάς, ολάν, για φτώσειαν τζιαι για πείναν».

Ο γιος του ο μιαλλύττερος π' άκουεν τζι' εν εμίλαν,
τζι' εκράτεν τζι' ανακούτρευκεν το χώμαν με μιαν σμίλαν,
δώδεκα γρόνων ρόκολος, μα 'δειχνεν παλληκάριν,
τζι' αγάπαν τον η μάνα του τζι' είσιεν τον για καμάριν,
εσκούλλισέν τον ο θυμός τζι' αρπάσσει το στυλιάριν,
πάνω στον τζιύρην του βουρά
τζι' έκαμεν τον να τουρτουρά
άμαν τον είδεν να 'ρκεται με λύσσαν, σαν λιοντάριν.

Η μάνα βάλλει μιαν φωνήν, «γιε μου, χαρώ σε, όϊ!
Εν τζιύρης σου, συγχώρα του! Η ποστασιά τον τρώει!»!

Χάρης Μεττής